

Opgeslote duurde mor effe

Nò nie zô lang geleeje stierf hêël onverwachs een buurjongchie van vroeger. As ie dan zellef net tachtig geworre ben, gao je toch wel-is naedenke! Tuurlijk denk ie: "Waerom hij?" Zôômor in êêne vertrokke! Daernae komp de schrik. Zôôveul scheelde me nie! 't Gekke is dà je gedachtes rap truggaon naer je kaainderjaere. We weunde naes mekaar in 'n klaain buitendijks stoephuisie. In die tijd, net nae d'n ôôlog, was 't een rustige tijd. In de stoep kò je naer hartelust speule. 't Eênigste waer ie voor mos oppasse was d'n vrachtwaoge van Piet de Jaoger, de koleboer, die z'n opslag van aaierkole, brikette en aander soort kole aan d'n achterkant van de stoep had. Waainig vekeer op d'n dijk en ruimte genogt om te knikkere, te voeballe en voor aandere bezigheeje.

Op d'n dijk was waainig of gêên vekeer. Wà fietsers en 'n enkelden oto en dà was 't wel. D'n dijk was aailijk nog 'n speulplek. Hinkhokke, hoepeler, tikspellechies, knikkere, wegkruipie en veul andere leuke dinger weet 'k nog wel! As klaaintjies wiere we deur de moeders goed in de gaote gehouwe, mor ja, onsnappingskans wazze d'r elleken dag wel en daer maakte me dankbaar gebruik van. M'n buurjongchie was hierbij wel 'n haontjie de voorste en ik bleef nie achter. Hêël wà kere zij me van d'n dijk geplukt en mosse we viao 't trappie in de keuke richting zolder!

Op 'n keer hadde me 't kennelijk te bont gemaakt. Toe de vaoders op zaeterdag thuis gekomme wazze van buitenaf wier d'r bepaold krijgsraed gehouwe. Een week laeter wiere de planne uitgevoerd ... Een dêel van 't aarefie wier mè paole en veul gaos afgezet en zou 'n soort 'speultuintjie' voor ons motte weze. De pret duurde nie lang. Zôôdrao de vaoders en moeders de hiele gelicht hadde, begonne we plannechies te bedenke om hoe we uit onze kooi konne ontsnappen ...

Dà was aailijk makkelijker dan je zou denke. Pao en moe hadden nie op onze klauterkunste en lêênighaaid gerekend! 't Buurjongchie klom as 'n kat tege 't gaos op en maakte aan de buitekant zôôvel ruimte aan d'n onderkant dà 'k 'r mè waainig moeite onderdeur kon kruipe. Eefies laeter liepe me weer op d'n dijk. Toch wel 'n bietjie in onze rats hoe 't vervolleg zou weze. Nou ja, 't het toe wel gerôôkt, dà weet ik nog wel! Zukke gedachtes kanne bij 'n overlijje zôômor komme bovedrijve ...

Bas Lissenburg